

РЕШЕНИЕ

№ 3458

гр. София, 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 07.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

като разгледа дело номер **11356** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалбата на К. В. Н. против Решение № ППН-01-692/19 от 22.10.2020 г. на Комисията за защита на личните данни. Изложени са доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречието му с материално правните разпоредби. Твърди се, че решението на КЗЛД нарушава баланса между правото на неприкосновеност на личността на оспорващия и правото на свобода на изразяване и като такова противоречи на чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД, на Регламент /ЕС/ 2016/679, на ЕКПЧ, на Хартата на основните права на ЕС и практиката на СЕС. Посочва се, че Комисията е извършила повърхностен анализ на баланса между свободата на изразяване и защитата на личните данни и то към момента на публикацията на статиите, а не към настоящия момент, което не съответства на подаденото заявление да бъде „забравен“. Посочва се, че решението противоречи на чл. 17 от ОРЗД. Изтъква се и, че заключението на КЗЛД, че от публикациите не може да се идентифицира по безспорен начин личността на оспорващия от неопределен кръг лица е грешно. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение.

Ответникът Комисията за защита на личните данни в депозираните по делото писмени бележки от процесуалния ѝ представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, че публикуваната информация не съдържа лични данни в обем, позволяващ идентифицирането на оспорващия по безспорен начин от определен

кръг лица. Съща така, посочва, че споменатите лични данни, с оглед упражняваната професия, са публично известни. Посочва, че в случая е налице хипотезата на чл. 17, § 3, т. А от ОРЗД, като при публикацията е следван баланса между правото на информация от една страна и защита на личните данни от друга, като са публикувани данни за адвокат, определени като данни отнасящи се до професията, поради което и надделяващия обществен интерес е в полза на оповестяването на съответната информация, свързана със съдебната система и определени като обществено известни събития в тази система. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма] чрез пълномощника си изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за отхвърлянето ѝ. Претендира разносски съобразно приложен списък.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в жалбата и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалба рег. № ППН-01-692/23.07.2019 г. на К. В. Н. срещу [фирма] за нарушаване на ЗЗЛД. В жалбата е посочено, че в медиите на [фирма] са публикувани две статии, които съдържат „невярна и злепоставяща го“ информация, като „адвокат и личност“ и още една статия, която препраща към другите две. Твърди, че на основание чл. 17, § 1, б. „в“ предл. първо във връзка с чл. 21, § 1, предл. първо от ОРЗД е поискал да бъде „забравен“ от медиите на [фирма], чрез премахване на името му в публикациите, или чрез цялостно премахване на статиите от интернет страниците на медиите. Искането е подадено на 04.01.2019 г. чрез официалната електронна поща на търговското дружество. На искането е отговорено със становище, с което е същото е отхвърлено, по съображения за неприложимост на законодателството за защита на личните данни. Извършено е позоваване на правото на свобода на свободата на словото, което има превес над конкуриращите го права. На 11.02.2019 г. е депозирано становище от К. Н. срещу отказа на [фирма], в който се посочва, че е налице обработване на лични данни и приложимост на законодателството за защита на личните данни. В жалбата е посочено, че отговор на становището не е последвал, поради което счита че [фирма] незаконосъобразно е отказала да удовлетвори искането. Към жалбата са приложени копия от искане от 03.01.2019 г. до [фирма], становище на [фирма] изх. № 016/01.02.2019 г., становище от 11.02.2019 г. от К. Н., копие от статия озаглавена: „Любопитен свидетел по делото срещу Ч.“ от 06.12.2015 г. във в. „Капитал“, копие от статия озаглавена: „Никак не е сложно. Просто е“, публикувана на 11.03.2016 г. във в. „Капитал“ и копие от статия озаглавена: „Свидетел срещу Ч.:Пликове с пари решаваха дела“, публикувана на 07.1.2016 г. във в. „Дневник“.

С нарочно писмо изх. № ППН-01-692/2019#1/22.10.2019 г. на [фирма] е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата и да представи доказателства. Търговското дружество се е възползвало от така предоставеното му право и е депозирило писмено становище.

Съгласно изискването на чл. 27, ал. 2 от ЗЗЛД Комисията се е произнесла с нарочно решение, обективизирано в протокол № 35 от заседание, проведено на 26.08.2020 г. по жалбата на К. Н..

Въз основа на така проведеното административно производство, Комисията за защита

на личните данни е издала решение № ППН-01-692/19 от 22.10.2020 г., с което на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД е оставила без уважение като неоснователна жалба рег. № ППН-01-692/23.07.2020 г., подадена от К. В. Н. срещу [фирма] по съображения, че при публикацията, извършена от [фирма] е следван баланса между правото на информация от една страна и защитата на личните данни от друга, като са публикувани данни за адвокат, определени като данни отнасящи се до професията, поради което и надделяващия обществен интерес е в полза на оповестяването на съответната информация, свързана със съдебната система и определени обществено известни събития в тази система – предмет на обществен дебат. По отношение на искането на жалбоподателя да бъде „забравен“ Комисията е обосновал извод за прилагане на разпоредбата на чл. 17, § 3 от ОРЗД и в този смисъл го е определил като законосъобразен.

Решението е връчено на 26.10.2020 г., а жалбата е депозирана на 09.11.2020 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ, който съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД и чл. 4, ал. 1 от Правилника е председател и 4-ма членове при проведено открито заседание. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното на 26.08.2020 г. заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали председателя и трима от членовете на комисията или 50% плюс един от състава на Комисията. Решението е прието с мнозинство, като четирите гласа са достатъчни по закон. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 59 от АПК, съдържа реквизити като наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството.

При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила довели до ограничаване на правото на защита на участниците. На заинтересованите страни са им връчвани своевременно преписи от депозираните в производството книжа и доказателства и им е осигурена възможност да изразят становище по тях.

ЗЗЛД урежда защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни. Негова основна цел е гарантиране неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободно движение на данните.

Разпоредбата на чл. 2 от ЗЗЛД определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Според чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"). Физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

По делото не е спорно, че във визираните статии е са публикувани собственото и фамиленото име на оспорвания-К. Н. и неговата професия - адвокат.

Съгласно легалното определение на § 1, т. 1 от ЗЗЛД, „обработване на лични данни“ е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване, а според дефиницията на Регламент (ЕС) 2016/679 (чл.4,§2) "обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, поддръждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотнесими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват.

В чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД е предвидено, че администратор на лични данни е физическо или юридическо лице, както и орган на държавна власт или на местно самоуправление, който сам или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на лични данни, както и който обработва лични данни, видът на които, целите и средствата за обработване се определят със закон. Безспорно е, че [фирма] е администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД. Не е спорно и че обработването на лични данни в случая е осъществено чрез предаване и разпространяването им до неограничен кръг лица.

С оглед мотивите на административния орган, респ. доводите на жалбоподателя спорно е дали това обработване на личните данни е допустимо, поради наличието на условията на чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД, т.е. дали обработването на лични данни за журналистически цели е извършено за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация и дали то е извършено при зачитане на неприкосновеността на личен живот. С оглед депозираното от К. Н. искане по чл. 17 от ОРДЗ спорно е и дали е налице изрично произнасяне от страна на администратора на лични данни и

дали постановления от него отказ е законосъобразен.

Според чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД обработването на лични данни за журналистически цели, както и за академичното, художественото или литературното изразяване, е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. Според чл. 5, §1, б. в от Регламент (ЕС) 2016/679 личните данни са подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват ("свеждане на данните до минимум"). В същия смисъл е и съображение 78 от регламента, а именно: използването на такива мерки от администраторите на лични данни, които могат да се изразяват, *inter alia*, в свеждане до минимум на обработването на лични данни, псевдонимизиране на лични данни на възможно най-ранен етап. Въпросът, на който се дължи отговор е дали публикуваната информация и обработените в конкретния случай лични данни са превишили целите, за които са обработвани. Това следва от целта на самия приложим Регламент, а именно: съвместяването на правото на защита на личните данни с правото на свобода на изразяване и информация в съответствие с началото за еднакво зачитане на всички основни права.

По делото не е спорно, че [фирма] е публикувало визираните в жалбата статии. Като се изходи от теоретичното понятие за журналистиката, като практика на събиране, анализиране и интерпретация на информация за актуални събития, теми, явления, личности и тенденции на съвременния живот, представена в различни жанрове и форми и разпространена за масова аудитория, то изводът е, че се касае за обработване на лични данни за журналистически цели, както правилно е прието и от ответната комисия. Журналистическите цели по дефиниция включват осъществяването на правото на информация и свободата на изразяване. В случая баланса между свободата на изразяване и правото на информация и зачитането на неприкосновеността на личния живот би бил спазен при изпълнение и на условията на чл. 5, §1,б. в от Регламент (ЕС) 2016/679 за свеждане на данните до минимум. В случая е налице спазване на визираните условия, като публикуваните данни са сведени до минимум, а именно собственото и бащиното име и професията, които с оглед самата специфика на упражняваната професия са известни на неограничен кръг субекти.

По отношение на личните данни, изрично в чл. 8, §2 и §3 на Европейската харта е посочено, че личните данни трябва да се обработват честно, за конкретни цели и на основата на съгласие на субекта на данни или друго легитимно основание, посочено в закон, както и че всеки има право на достъп до данните, които го засягат, и право на корекция на тези данни, като контролът за спазването на посочените правила се осъществява от независим орган на публичната власт. Правото на защита на лични данни се явява част от правото на неприкосновеност на личния живот, макар и разграничени като отделни права, като нито едно от двете не е абсолютно. При спазване на изискванията на чл. 8 от КЗПЧОС, може да има ограничения, ако това е необходимо в демократичното общество. КЗПЧОС предвижда в чл. 8 (2) изчерпателен списък на целите, легитимиращи ограничаването на това право, като посочва *inter alia* защитата на правата и свободите на другите. Легитимна форма на такова ограничение е признатото право на свобода на изразяване на мнения и свобода на информация (чл. 11 ХОПЕС). Правото на свобода на изразяване е основно право и има централна роля в защитата на други гарантирани права, като правото да

се търси и получава информация, правото на достъп до информация за всеки и за обществото в цялост. Чл. 11, ал. 2 от Хартата на свой ред изрично прокламира свободата и плурализма на медиите. Свободата на изразяване включва не само изразяване на мнения, а в съответствие с член 10, параграф 1, второто изречение от ЕКПЧ и с член 11, параграф 1, първото изречение от Хартата тя обхваща свобода на комуникацията - свободата да се получават и да се разпространяват информация или идеи. Това право се отнася до всеки индивид, но се свързва и с всички средства за масова информация, които институционализират свободата на изразяване и са гарант за информираността на отделните субекти и за осъществяването на ефективен граждански контрол върху управлението. Свободата на изразяване е основополагаща за демократичното общество и е една от основните предпоставки за неговия прогрес и за реализацията на всеки индивид (в този смисъл Решение от 8 юли 1986 г. по дело *L. v. A.*; Решение от 18 юли 2000 г. по дело *Sener v. T.*, Решение от 29 март 2001 г. по дело *T. v. L.* 29 М. 2001 и др.). Свободата на изразяване се отнася до всякакъв вид информация, включително и предизвикващата неудобство и дори шокираща, защото такива са изискванията на плурализма и толерантността, без които няма демократично общество сочи ЕСПЧ в решението по делото *S. & Satamedia Oy (S. Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy v. F., app. 931/13)*. Нещо повече, Съдът свързва свободата на разпространяване на информация с правото на всеки и на обществото като цяло да бъде информирано и подчертава дълга на медиите да предоставят информация по въпроси от публичен интерес. (в този смисъл виж и Решение на КС на РБ № № 8/2019 на КС по к.д. № 4/2019г.). Несъмнено в случая е наличието на засилен публичен интерес към съдебната система и определени обществено известни събития в тази система-предмет на обществен дебат, както е посочено в оспореното решение на КЗЛД. Регламент 2016/679 дава засилена защита на физическите лица във връзка с обработването на личните данни, но и поддържа равновесие с другите основни права, в частност със свободата на изразяване и информация, така както тези права са предвидени в КЗПЧОС и ХОПЕС. Защото защитата на личните данни не може да е за сметка на свободата на изразяване и нито едното право не е по-значимо от другото. (СЕС Решение от 9 ноември 2010 г. по дело *C-92/09 Volker und M. Schecke*, пар. 85) Нещо повече, от съображение (4) от регламента се налага извод, че съюзният законодател е отчел, че абсолютното прилагане на правилата за защита на личните данни крие риск от съществено навлизане в обхвата на други основни права. Изключение спрямо правото на защита на личните данни е т.нар. "журналистическо

изключение" ("изключение за журналистически цели, за целите на академичното, литературното или художественото изразяване"), регламентирано в посочената норма на чл.25з,ал.1 от ЗЗЛД, каквото в конкретния случай именно е било налице. В този смисъл, при конкретния случай характера на публикуваната информация, съдържаща минимален обем лични данни на субекта на данни (оспорващия), съпоставени с журналистическата цел на използване дава основание да се приеме, че балансът не е бил нарушен и използването на лични данни не е в нарушение на заложените в нормите от цитираните разпоредби на приложимите ЗЗЛД и регламент.

Относно претендираното от жалбоподателя "право да бъдеш забравен", предвидено в чл. 17 от Регламента, следва да се отбележи, че то също не е абсолютно право и също следва да се разглежда в контекста на конкуриращите се в сблъсък право на защита на личните данни и право на свобода на изразяване и на информация. С оглед на това, при липсата на нарушения на чл. 25з от ЗЗЛД, чл. 5, § 1, б. "в" и съобр. 78 от Регламент 2016/679, които не се установиха по делото, не е налице основание за прилагане на правомощието на КЗЛД за задължаване на администратора на лични данни да изтрие процесните статии. Аргумент за горното е и нормата на чл.17, §.3 от регламента, съгласно която § 1 и 2 не се прилагат, доколкото обработването е необходимо за упражняване на правото на свобода на изразяването и правото на информация. Съгласно чл.21, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 администраторът прекратява обработването на личните данни, освен ако не докаже, че съществуват убедителни законови основания за обработването, които имат предимство пред интересите, правата и свободите на субекта на данни, или за установяването, упражняването или защитата на правни претенции. Следователно, законодателят изрично е посочил значимостта на този интерес при търсенето на баланс в тези взаимоотношения, като съдът споделя аргумента на заинтересованата страна, че в тези случаи администраторът е освободен от задължението да прави преценка дали интереса му надделява над този на субекта на данните.

Въз основа на изложеното настоящият състав счита, че оспореното решение на Комисията за защита наличните данни е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, което налага отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение ще следва да се присъди на юридическото лице, в състава на което е органа издал оспорения административен акт на основание чл.

143, ал. 3 от АПК. Относим към чл. 37 от Закона за правната помощ неговият размер следва да бъде определен на 100 лв. С оглед изхода на делото, разноси се дължат, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и на заинтересованата страна, които са в доказан размер 1200 лева.

С оглед на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. В. Н. против Решение № ППН-01-692/19 от 22.10.2020 г. на Комисията за защита на личните данни..

ОСЪЖДА К. В. Н. да заплати на Комисията за защита на личните данни разноси по делото в размер на 100 (сто) лева.

ОСЪЖДА К. В. Н. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] разноси по делото в размер на 1200 (хиляда и двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: